

Леся Романчук

Місто карликів 3

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

УДК 82-3
ББК 84(4Укр)6
Р69

Розділ

I

Романчук Леся
Р69 Місто карликів 3. — Тернопіль: Богдан, 2011. — 264 с.
ISBN 978-966-10-2457-0

Облудне так майстерно маскується під справжнє...

Навіть соціальні здвиги чи політичні перемини не конче проявляють двоїстість чи багатолікість зла.

У третій книзі інтригуючого й захоплюючого роману письменниці — події, що збуджують тихоплинність буття незвичайного, майже фантастичного міста.

І люди, котрі вважають себе вершителями долі... і палахтюче око вулкана (Волькано), котрому от-от увірветься терпещь!..

Усе це крізь призму почувань і одкровенень головної героїні — лікаря Софії Зорич.

УДК 82-3
ББК 84(4Укр)6

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути використана
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

ISBN 978-966-10-2457-0

© Романчук Леся, 2011
© Богдан, майнові права, 2011

Весна у Прикарпатську.
От якщо вже й варто було задля чогось вирушати у повну карколомних — насправду небезпечних у вимірі зламання карка пригод до цього дивного і таємничого міста, то хіба для цієї хвилини...

— Оресте, поглянь, що це? Ми у раю?

Ще учора сіра і від того похмура, ледь заторкнута де-не-де прозеленню Щастигора нині огорнулася білим квітом. За одну ніч, наче паличка феї змахнула над звичайними садами, вибухнуло біло-рожевим усе, що могло цвісти. І навіть те, що розквітати не вміло за віком, статтю чи біологічною приналежністю.

Біло-рожева хмара огорнула схил, з кожним кроком догори поступово посилюючи зелену ноту у гамі кольорів, і краєвид видавався вже навіть не реальним, а маревом, неможливим у нашому повсякденному житті.

— Яка ж краса, Господи! — видихнула Софія — Поглянь, Ор, Щастигора — мов наречена у білій сукні...

— Ага, саме так, наречена, — завжди скептичний Орест вийшов на балкон і не знайшов у собі сил завмерти поруч із дружиною у пориві замилювання природою, назагал і самій Софії невластивому. — Спідниця у нареченої таки гарна — біла, як належить. Хоч і виглядає вона вагітною місяці отак на сьомому... Ну, не виняток у нашому суспільстві... Вище — якась зелененька корсетка, цілком у національному стилі. А далі — сіре й кам'яне, непривабливе личенько у нареченої, прямо скажемо... І фата якась непевна... Сірувата... Не зберегла цноти до весілля наша дівчина, не зберегла.

— Ор, отак завжди! — напівобразилася Софія. — Я тут уся в романтиці і замилюванні, а ти...

Але замість потовкати усмак чоловіка по опуклих квадратах прямих м'язів живота пригорнулася і занурила носа у світлі кучерика на грудях, що запаморочливо пахли чимось свіжим, ранковим і чоловічим.

— А я — чоловік, і сей факт визначає нижчий рівень сентиментальності у крові, що є життєво необхідним для підтримання нормальної концентрації цукру в аурі нашої оселі.

— Ти про що? Невторопна я зранку... Ще раз із цього місця, повільно, можна по складах...

— Я про те, що дай вам із батьком волю, то літали б отам над Щастигорою, узявшись за крильця, романтичні ви мої, а хтось мусить стояти обома ногами на землі, щоб родина від неї не відривалася.

— А я думала, ти про каву... Нема того, щоб дружині до ліжка подати, нема... Цукерково-квітковий період скінчився... От і вір вам, мужикам, от і сподівайся на вічне кохання! — скорчила Софія бузю «А я тебе зараз з'ім!». — А що там про втрату цноти?

— Я про колір диму. Якийсь непевний вельон у нашої відданиці — сіруватий, до чорного навіть. Чи зрадила, чи палити почала. Хіба дівчині личить? Тим паче вагітній... Ото він, рівень моральності у суспільстві! — і скорботна зморшка лягла між бровами видатного кардіохірурга сучасності, визначаючи власною глибиною усю безодню стурбованості занепадом суспільної моралі та громадської свідомості.

— На те він і вулкан, щоб диміти! — утопила пальця в небо утілена мудрість.

— Нормальним є те, що є звичайним, — дав відсіч знавець вулканів. — Колір диму Щастигори — білий, рожевий, голубий, та аж ніяк не чорний. Ці зміни з'явилися після отого серпневого землетрусу. І знаєш, я вирахував цікаву закономірність — підземні поштовхи повторюються з певною періодичністю.

— Ой, Оресте, оце так сказонув! У вулкана що, місячні?

— Радше... тримісячні... Поштовхи та чорний дим повторюються кожні сто одинадцять днів. Хочеш — сама зазирни у календар.

Софія з властивим їй духом суперечності взялася лічити дні між обведеними червоним датами.

— Справді... Послухай, Ор, тоді наступного землетрусу слід чекати... сто.. сто десять... наприкінці червня? Ну, перевіримо твою теорію... Хоч вона й суперечить усьому, що досі відомо про вулкани. Жодних закономірностей в їхній діяльності досі ніхто не помічав.

— А гейзери? За ними хоч годинник перевіряй!

— Гейзери? — і втілення мудрості не спромоглося на доречну відповідь. — Ну, Щастигора — не гейзер...

— А знаєш що? Де там наші куртки та кросівки?

— Ура! Я побігла готувати канапки!

Дорога на Щастигору видавалася з балкона такою легкою — рукою сягнути, а міряти ніженьками лісові стежки довелося довгенько...

— Ну, ще трохи... — Орест крокував своїми лелечими ногами легко, не помічаючи ваги наплічника, до якого батько напакував половину холодильника, зважаючи на закономірність підвищення апетиту під дією гірського повітря та активної прогулянки.

За отим «ще трохи» скінчився ліс, і ледь помітна стежина вказала шлях до верхівки — отого зрізаного конусу.

— Як там наші ніжки? Відпочинемо?

Софією опанувало збудження, упевненість в собі і нестримне прагнення, притаманне альпіністам-початківцям — якомога швидше дістатися вершини. Шкода, звісно, що не Говерла

Виявляється, навіть робота королеви буває обтяжливою! — А не можна якось обійтися без цього? — скривила Ада, вислухавши довжелезний перелік невідкладних та обов'язкових до виконання справ на ці передвиборні дні.

Погляд Ростоцького попередив і відкинув усі можливі заперечення на старті й у зародку. О, цей погляд володів такою силою! Попри всю свою самовпевненість і самооцінку, Ада ніяковоїла перед Робертом усіма білими бантиками першого дівочтва, почувалася перед ним голою постійно, навіть у найглухіших королівських шатах у три шари, хай би у мантії, підбитій горностаями. Той перший день творення її в новій якості заліг у свідомості невігдойно, перетворення плоті зі стомленої життям на квітучу та звабливу, що відбулося в його руках та його чарівництвом, поставило її на відповідний щабель в ієрархії, і відтак жодні доземні поклони не принижували його і не вивищували її, Ада знала, відчувала, розуміла, усвідомлювала. Прагнула, бажала, мріяла, марила — і знала, знала, знала...

Ха, чорт забирай, вона ніби тут і головна, ніби якесь начальство, всі служать саме їй, і водночас вона сама служить усім і підкоряється їхнім дурним... та не наказам, ні, вони не можуть їй наказувати, вони можуть лише схилити голову і просити, але відмовити, відхилити, проігнорувати ці прохання-вказівки «пресвітла пані» не владна. Бо тоді її просто викинуть звідси. Або вона кудись зникне. Або її поглине земля. Отак просто — роз-

ступляться плити під ногами — і туди, у розплавлену магму, у пажерливе жерло, яке зжере і не вдавиться.

— Я повинна це зробити? Я?

Ростоцький схилив голову у найчемнішому із напівпоклонів, та його очі, що й так дивилися знизу, дивним чином поливали всю її пресвітлість крижаною зверхністю.

— І саме так, як я... вимагаю...

— Вима... — і знову перечепилася об крижану зверхність, слово послизнулося на кризі і впало.

Заніміла. Заціпило. Залишила собі на світлу... пресвітлу згадку все роздратовано-капризне. Не час і не місце.

І як цьому карликові вдається бути вищим за неї?

Схилила голову на знак згоди.

Знову сидіти у цьому ідіотському балахоні, що закриває обличчя, знову вислуховувати безглузді бажання і кивати головою, невидимою під капюшоном. Врешті, чи не до кращого? Та нехай закриває, хай ніхто не бачить виразу її обличчя. До кращого і те, що всі ці делегації-депутації, паломники-пілігрими, прохачі-вимагачі не чують один одного. Здивувалися б, наскільки однаково просять про протилежне.

Цей чорний шовк, це дубове крісло на фігурних левиних лапах, скільки таких прохань вислухали вони за роки служіння пані Аріадни? Змінювалися влади, відходили і приходили уряди, а люди, пофарбовані у різні кольори, всередині залишалися, мабуть, однаковими — боялися невідомого, благали це невідоме про допомогу, намагалися привернути на свій бік. Цікаво, чи приходили сюди керівники держави, фарбованої у червоне? Чи так уже рішуче відкинули все, що не від Маркса, чи так уже всім складом політбюро відреклися потаємного?

Нині вірити стало модно. Вони залюбки вистоюють служби, осіняють невіруючі лоби знаменням віри, цілують ікони та хрести, добувають по світах щось чудотворне, пишаються, вихваляються володінням часткою чуда, свого, власного, приватного, тільки для обраних. Смішно і сумно... Бавляться вірою у віру, немов язичники амулетами із зубів чи кісток, і нічим від язичників насправді не відрізняються. Бувати у храмах, стояти на видноті, на престижних, особливих, бо у них все особли-

Все нібито заспокоїлося. Земля зітхнула, немов по пологах — і затихла.

Глянула угору — вогню, що бив у небо, не видно. Навіть іскри згасли. А дим... Диму теж не видно. Ніч.

Рожева машинка вкрилася шаром попелу — завтра неодмінно треба звеліти Анні, щоб вимила. І прибрала на подвір'ї. А може, не треба й говорити. Поки вона спатиме, а їй треба добре відіспатися після всіх тривог цієї сказаної ночі, все якось само собою очиститься, відмиється. Вранці зійде сонце, світ усміхнеться, все знову налагодиться...

Ада аж тепер відчула, як болять натруджені ноги, як холодний нічний вітер, що потягнув з гори, овіває розпашіле тіло. У ванну. У теплу ванну. І просто зараз.

Торкнула клямку. Зачинено. Що за чудеса? Двері не відчинялися.

Пригадала — а у неї навіть ключа немає від цих дверей! Вона ніколи їх не зачиняла. Вдома завжди була Анна, це вона зустрічала і проводжала «пресвітлу пані».

— Анно! Анно! Ти що, заснула? Відчини негайно! І приготуй ванну!

Анічичирк.

В будинку не засвітилося світло, не відчинилося навіть вікно. Глухо, ніби ніхто там і не жив ніколи.

Торсала двері, стукала, грюкала, кричала. Нічого.

— Анно, стара дурепо, ти де там? Заснула? Чорт забирай, відчини негайно, я замерзла. Я стомлена. Мені треба у ванну! Я тебе звільню! Я тебе вижену! Сьогодні ж!

Вона що, заснула, ця чортова Анна?

Пошукала на дверях кнопку дзвінка. Немає. Ця левина морда, де мала б бути кнопка дзвінка, не більше як красива різьблена декорація. Жодних кнопок.

Стомилася грюкати. Замовкла. Бракувало іще, аби сусіди почули. Ото картинка — пресвітлу пані не пускають до власного будинку!

— До власного? А цей будинок більше не твій...

Що це? Хто це сказав? Озирнулася... Нікого. Звісно, ніко-

го, сюди, на це подвір'я, ніхто не міг зайти просто так. Ці двері просто так не відчинялися. Просто так. Перед будь-ким...

Що це значить? Вона що тепер, будь-хто?

А як же це усе, її червона сукня-накидка, її... що її? Вона тепер гола-боса, у неї нічого немає, крім того, що на ній... А на ній майже нічого немає...

Перстень! Її чарівний перстень!

Ада боялася глянути. Шостим відчуттям розуміла, що трапилося страшне і незворотне, але боялася переконатися у цьому.

У персні більше не було рубіна. Лише золота оправа і дивно розігнуте кріплення каменя — ніби його виймали обережно, щоб не пошкодити, але не брали до уваги метал...

Її персня більше немає... Її чарівного рубіна більше немає!

Не могла повірити. Загубила? Загубила у цій гонитві? Де? Може, тут, на подвір'ї? Впала на коліна і обмацала, обшуквала пещеними пальчиками, не пильнуючи манікюру, кожен камінець, кожну травинку... Немає...

Відчуття непоправної втрати, важке, страшне, безповоротне, опанувало нею. Сіла на ганку, обхопивши коліна руками. Намагалася зігрітися і зібрати до купи думки.

От воно. От воно, вигнання з раю. Чи так почувалася Єва? Її, дочку Адама і Єви, також вигнано. Голу і босу.

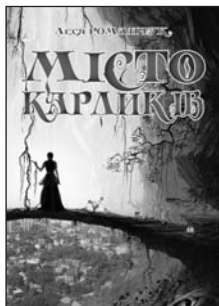
Він не прийняв її. Не захотів.

Ще раз поторсала клямку. Постукала.

Ані подиху, ані звуку.

Вигнано.

Далі буде

МІСТО КАРЛИКІВ

Дивовижні, неймовірно інтригуючі події, що збувають тихоплинність буття курортного містечка; чудернацькі переплетіння трагедійного минулого із почасті фарсовим сьогоденням; пристрасті, зачарування й розчарування, символи та реалії, магія неояснимого. А понад усім — містика, містика, містика... Усе це крізь призму почувань і одкровенень головної героїні — лікаря Софії Зорич.

ЛИЦАРІ ЛЮБОВІ І НАДІЇ

Це — перша в Україні книга, всеохопна за масштабністю й достовірністю висвітлення етапів невільництва й організованого спротиву політв'язнів ГУЛАГу, в тому числі героїки й трагедії Кенгірського повстання.

Це — «синтез... документальності й художньої вивершеності, підсумок тривалих пошуків, розмислів і правдивих співпереживань письменниці, очевидців, учасників подій та їхніх нащадків».

Але ж як захоплює, як талановито, на якому високому реєстрі Любові, Волелюбства, Надії, Пам'яті написано... роман. Так-так — роман! І в цьому ще більша унікальність видання!

У МЕРЕЖИВІ МЕРЕЖІ

Інтернетна повість.

Нове, доповнене видання роману “Софія” — це дев'ять книг про кохання і зраду, про віру і надію у житті головної героїні — лікаря-акушера Софії Синицької (Зорич) зачарують вас напруженим сюжетом і гострою інтригою.

СОФІЯ. НЕ ЗАЛИШАЙ... (КНИГА 1); НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ... (КНИГА 2)

СОФІЯ. НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ ОДНУ... (КНИГА 3); НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ ОДНУ НАДОВГО... (КНИГА 4)

СОФІЯ. НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ, НАДІЄ... (КНИГА 5); НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ, ЛЮБОВЕ... (КНИГА 6)

СОФІЯ. НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ, ВІРО... (КНИГА 7); НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ, МУДРОСТЕ... (КНИГА 8)

ГРАВИТАЦІЯ. ГРА 1. ГРА 2. КНИГА 1
ГРАВИТАЦІЯ. ГРА 3. КНИГА 2
ГРАВИТАЦІЯ. ГРА 4. КНИГА 3
ГРАВИТАЦІЯ. ГРА 5. КНИГА 4

Книга Лесі Романчук “Гравітація” — це екстравагантна історія про жіночу долю, що поєднує у собі різні літературні стилі. Перед читачем постає неймовірний сюжет, який відтворює фантазію і реальність, містику і справжні життєві події.

Літературно-художнє видання

Романчук Леся

МІСТО КАРЛИКІВ 3

Текст подається у авторській редакції

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ірина Дем'янова*

Обкладинка *Ростислава Крамара*

Комп'ютерна верстка *Нелі Ягній*

Підписано до друку 28.08.2011. Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. 13,86. Умовн. фарбо-відб. 13,86.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66

publishing@budny.te.ua

www.bohdan-books.com

